

ἐκεῖνα ἐγνώρισα ἄνθρωπόν τινα κακοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅστις κατ' ἀρχὰς μοι διήγειρε μεγίστην ἀποστροφήν, ἀλλ' εἶτα, ἀγνοῶ πῶς, εὐρέθην μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένος· εἶχον ἀπολέση καὶ τὸν τελευταῖον ὄβολόν. Ἡμέραν τινα μοι ὠμολόγησεν ὅτι ἦτο κλέπτης, βαλαντιοτόμος· καὶ μοι ἐπρότεινε νὰ ἐνωθῶμεν. Ἐν τῇ ἀπελπησίᾳ ἐδέχθην· ἐσπέρντι τινα ὀλίγον ἔλειψε νὰ συλληφθῶμεν. Ἐκτοτε ἐχωρίσθημεν, καὶ ὁ μὲν σύντροφός μου ἀγνοῶ ποῦ ἐπορεύθη, ἐγὼ δὲ μετέβην ἐν Ἰταλίᾳ ὅπου ἅμα ἐξήντηλα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα χρήματα ἅτινα μοι ἔμενον, ἠναγκάσθην βοηθοῦμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ μου, ὅστις εἶχεν ἡδὴ αὐξήσῃ, νὰ σημείνω τὴν κιθάραν ὅπως κ' ἐρδίζω τὸν

ἐπιούσιον ἄρτον. Ἐκτοτε περιεπλανήθη ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ὑποφέρων τοὺς χλευασμούς καὶ τὰς προσβολὰς τῶν ἀνθρώπων. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἦλθον εἰς Κέρκυραν· χθὲς οἱ κόποι καὶ τὰ δεινὰ μὲ εἶχον καταβάλη. Τὰ λοιπὰ τὰ γνωρίζεις. Καὶ τώρα μὲ συγχωρεῖς, Ἀγγελική μου; Αὕτη δὲν ἀπῆντησεν, ἀλλὰ δακρυροῦσα ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της.

Μετά τινος ἡμέρας οἱ τρεῖς ἡμῶν φίλοι ἐπιβάντες τοῦ Ἰταλικοῦ ἀτμοπλοίου ἀνεχώρησαν διὰ παντός ἐκ Κερκύρας.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 21 Μαρτίου 1877.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Π Ο Ι Η Σ Ε Ι Σ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΣ.

Μὲ δάκρυα 'ς τὰ μάτια μου, μὲ καθρῆ καρδιά
 ἔμπρὸς 'ς τὴ σεπτὴ εἰκόνα σου προσπίπτω, Παναγία
 πρὸς Σὲ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν μὲ σέβας προσηλώνω
 καὶ τὴν μικρὴν μου τὴν φωνὴν εἰς προσευχὴν ὑψώνω.
 Εἰς τῆς σπουδῆς μου τὴν ἀρχὴν, 'ς τὰ πρῶτα βήματά μου
 πρὸς Σὲ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ ἀνοίγω τὴν καρδιά μου,
 καὶ ταπεινὰ παρακαλῶ νὰ λάβω προστασία,
 καὶ Σὲ νὰ ἔχω φύλακα καὶ ὀδηγόν, Μαρία.
 Λένε πῶς ἔχει ἡ ζωὴ καὶ λύπας καὶ πικρίας
 καὶ εἰς κινδύνους θά βρεθῶ κ' εἰς μαύρας τρικυμίας
 πλὴν Σὺ γενοῦ παρήγορος, εἰς Σὲ ἐλπίζω μόνη
 κ' ἡ Θεϊκὴ Σου δύναμις ἄς μὲ ἐλευθερώνη.
 Πολλὰ εἰς φοραῖς θεὸς νὰ βρεθῶ μὲ χεῖλη μαραμμένα
 βιβάνω εἰς τὸ βιβλίον μου μὲ χέρια σταυρωμένα
 μὴ λάμψι τότε στέλνε μου] οὐράνια 'ς τὴν καρδιά μου,
 Καὶ φώτιζέ μου τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιά μου
 Δείχνέ μου πάντα δείχνε μου τῆς Ἀρετῆς τὸ δρόμον,
 νὰ εὕρω τὴν ἀλήθειαν μὲ τοῦ θεοῦ τὸ νόμον
 ἔν πλάσμα, ποῦ παρακαλεῖ μὲ δάκρυα ἔμπρὸς Σου
 μὴν τ' ἀρνηθῆς τὴ σκέπη σου, μὴν τ' ἀρνηθῆς τὸ φῶς Σου.
 Ἄκουσε, Δέσποιν' ἄκουσε τὴν ἀσθενῆ φωνή μου.
 Γνωρίζεις τὴν καρδιά μου, γνωρίζεις τὴν ψυχὴν μου,
 μὰ τὴ λαχτάρα πύλαβες γιὰ τὸ μονογενῆ Σου!
 ἄχ! μὴν ἀφίνεις ἔρημον τὰ δύνατο παιδί Σου

Και ὅταν μὲ τὴ χάρι Σου, χρυσῆ μου Παναγία,
καὶ μὲ τὸ φῶς Σου φωτισθῆ ὁ νοῦς μου κ' ἡ καρδιά,
Σοῦ τάζω, ὁ φωτισμὸς μ' αὐτὸς νὰ σοῦ γενῆ κανδύλι
καὶ τ' ὄνομά Σοι νὰ ὑμνοῦν τὰ ἄδολά μου χεῖλη.
Μίαν εὐχὴν παρακαλῶ ἀκόμα, Δέσποινά μου
γι' αὐτοὺς ποὺ 'ξέρεις μόνη Σὺ πῶς λαχτάρ' ἡ καρδιά μου
εἰς τὸν Μπαυπᾶ μου, τὴ Μαμαῖ 'τ ἀδέφια μου, Κυρία,
ἄχ! χάρισέ τους τὴν ζωὴ καὶ τὴν καλὴν ὑγεία.

I. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΗ. . .

ΖΗΤΟΥΜΕ: ΝΑ ΜΑΘΗ: ΟΡΓΙΑΝ ΑΓΑΠΩ.

Νὰ μάθης μ' ἐρωτησους
Ποίαν ἔχω 'στὴν καρδιά μου'
'Ποιά μουσα καὶ θεά μου'
'Ὀνόμασ ε' τὴ γῆ.

Νὰ μάθης μ' ἐρωτησους
Τὸ βλέμμα ποῦ μὲ σφάζει,
'Εκείνη ποῦ μ' ἀρπάζει
Καὶ δίνει τὴ ζωή. —

Καὶ πῶς 'μπορῶ μὲ λόγια
Νὰ σοῦ τὴ ζωγραφίσω;
Πόθεις ζητεῖς ν' ἀρχίσω,
Ποῦ ὕστερο νὰ 'πῶ;

'Αν θέλεις νὰ γνωρίσης
Τὴ μαγικὴ θωριά της,
'Ἰδοῦ τὴ ζωγραφιά της, —
'Ἰδοῦ ποίαν ἀγαπῶ! (*)

ΥΑΚΙΝΘΟΣ.

(*) Ὁ ποιητὴς ἀπαγγέλλων τοὺς ἀνωτέρω
στίχους, παρουσιάζει πρὸς τὴν ἐρωτήσαν αὐ-
τὴν νεάνιδα, πλάσιον, ἢ περ, ἀντὶ ζωωγραφη-
ματός, περιέχει κομψὸν κάτοπτρον.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΝ.

Τόσος καιρὸς ἐπέρασες
Χωρὶς νὰ ἰδοθῶμε
Καὶ ἔμελλε 'ς τὴν ἐκκλησίᾳ,
Μὲς τὴν ἀγία φωτοχυσιά,
Σκληρὴ ν' ἀπαντηθῶμε!

Σὲ εἶδα! ἦσαν ἄγγελος!
Εἶχες οὐράνια χάρι!
Χλωμὴ καὶ μελαγχολικὴ,
Εἰκόνα θεία μαγευτικὴ,
Τῆς παρθενίας καμάρι!

'Αχ! εἶπα! τί νὰ αἰσθάνεται
'Σ τοῦ στήθους της τὰ εἶδη;
Τὴν φλόγα νέου ἐραστῆ,
Τοὺς πόνους μου τοῦ δυστυχῆ
'Ἡ τοῦ Χριστοῦ τὰ Πάθη;

'Οἴμει! . . κι' ἂν σ' ἐλυπούσανε
Τὰ Πάθη Του, παρθένα,
Θά σ' ἐσυγκίνησα κ' ἐγὼ,
'Πῶχω τὸν ἔρωτα Σταυρὸ
Καὶ τύραννὸ μου ἐσένα!

Τῆ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ 1877.

I. Γ. Τ.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Πρᾶγμα εἶμαι ἀναγκαῖον καὶ τὸ χρῶμα μου λευκόν,
Εἷς τινὰς δὲ περιστάσεις καταντῶ κιτρινωπόν.
'Αν ἀκέφαλον μ' ἀφήσης σῶμα μένω στερεόν,
Πάνυ χρήσιμον τῷ κόσμῳ καὶ δι' αὐτὸν τὸν οὐρανόν.
Καὶ τὸν τράχηλον ἀκόμη ν' ἀποβάλλω ἂν ποθῆς,
Φεῦγε τότε τὴν ὀσμὴν μου! κακὸν φίλον θά μ' εὐρήσῃ.

Α. Θ. Α.